

Kapitel 6

ADAM ÄR PÅ kärlekssemester. Med tyngdpunkt på kärlek. Men inte så lite semester heller för den delen. Han är lyckligt lottad, det vet han, och han är ödmjuk inför det faktum att han vid en turkos havsvik senare idag kommer fira fyra år tillsammans med sin älskade. Egentligen är det inte en vik, utan två små vikar som i gemensam mynning breddar ut mot Medelhavet. Kring dessa två vikar breder byn Bobovisča ut sig i det lilla formatet. En mini-market knappt värd namnet. En restaurang som råkar ha öppet om man har tur och där man över öppen eld kan få sin köttbit mer eller mindre bränd av restaurangägaren själv.

Här i trerumslägenheten som de hyrt för tre veckor kommer Adam imorgon fira högtidsdag med sin älskade Alexis. Som just i detta nu snusar sött intill honom i sängen. Själv ligger han och låter fantasin spela fritt mellan manglade bommullslakan. Om en egenhändigt komponerad måltid på den generösa altanen som hör lägenheten till. Med en bländande utsikt över den smått magiska dubbelviken.

Till högtidsmiddag kommer de först servera sig själva solvarma högröda tomater i olivolja, med finskuren färsklök och ett uns färsk oregano. På det en skvätt vit balsamvinäger. Bredvid denna enkla magi till heligt välsignade starter, det inhemska nybakade vita lantbrödet. Och en liten skål, till råge fyllt med grovsalt. Att dippa brödet i. Efter att det först fått sig en vända bland tomater, lök, olivolja och vinäger.

För att inte genera dessa gudabenådade råvaror dricker man förmodligen helt enkelt varsin flaska pivo, varför inte av det simpla lokala märket Karlovačko? Adam själv tycker inte att det gör speciellt ont att komplettera denna förrätt med några enstaka filéer av sardeller i olja som badande i sin egen oljiga spad med fördel serveras upplagd på ett fat för sig. Sardeller som genom sin nästan obarmhärtiga sälta kan få lov att chocka det lokala ölet på sin väg ner i strupen.

Långsamt kommer de njuta av anrättningen och då och då kärleksfullt hålla varandras händer och se sin partner djupt i ögonen, under långa stunder av ofördärvad kärlek och tillit för varandra. Så småningom fortsätter de sin middag med att korka upp en butelj Plancic från grannön, låta det luftas medan de sätter sig tätt intill varandra en stund på den vitkalkade muren som omger altanen. För att ta till vara det sista av värme och sol innan skymningen tar över. Men också för att ha uppsikt över seglarnas vedermödor i sin jakt efter en plats i viken, antingen med förtöjning mot land eller vid boj på redden. Vikarna fylls snabbt under sen eftermiddag och kväll. Alla vill ju ligga säkert förtöjda innan mörkret drar in över byn och ger fullmånen fritt spelrum på den mörka natthimlen. Den anspänning som de olika skepparna och deras små besättningar i form av fruar och barn, eller grabbgänget på seglats, sannolikt upplever inför angöring och ankring, behöver de inte bekymra sig över där på den varma stenvuren. Utan istället kan de med en gnutta ironi spekulera om hur det ska gå för de olika båtarna och deras manskap.

En del båtar stora, vansinnigt dyra. Andra mindre och mer oansenliga. Flest enkölade segelbåtar men också en och annan katamaran. Ganska sällan motorbåtar faktiskt. Tvärs över vattnet kan de spana ut över de där två husen i lyxklass som ligger på den motsatta sidan av deras vik. Stenhus. Som alltid här. I tre våningar och med tillhörande terrasser i olika etage och med mycket inslag av den vita sten som bryts i brottet bara ett väldigt långt stenkast

härifrån. Av samma sort som den som transporterades till 1600 Pennsylvania Avenue i Washington i slutet på sjuttonhundratalet för att ge förenta staternas presidenter en respektabel bostad att bo i.

Den kroatiska mannen flydde till staterna under nittioalets utrensningar och stridande i det forna Jugoslavien och gjorde sig där stora framgångar i affärer. Närmast ekonomiskt oberoende ville han ge sina två snart vuxna döttrar varsin semesterbostad i det forna fosterlandet. En hållpunkt. Knappt ett simhopp från vattnet i viken lät han därför bygga dessa två identiska byggnader. Naturligtvis med kajplatser för både en och annan lyxjakt. Vad han inte räknat med var att döttrarna blivit så amerikaniserade att de ansåg byn Bobovisča, på ön Brac utanför den vackra staden Split i Kroatien, vara en slags byhåla. Som en del av ett land som bara för några decennier sedan krackelerat i ett krig så grymt att något liknande inte skådats i Europa från det att andra världskriget tog slut i maj nittonhundrafyrtiofem. Döttrarna kom sällan eller aldrig på besök i den lilla byn vilket sårade deras fars hjärta och stolthet. Därför hade han nu beslutat sälja de bägge villorna till den som kunde hosta upp två och en halv miljon euro.

Adam släpper tanken på den besvikne fadern tvärs över viken och fantiserar vidare om det kommande födelsedagsfirandet i eftermiddag: När vinet efter en stund kommer ha fått sig den eftersträvaransvärda dosen av syre ska de vända sin uppmärksamhet från vad som pågår i viken till att istället fortsätta sin kulinariska resa på lägenhetens stenlagda terrass. Medan Alexis tänt kolgrillen har Adam hämtat vinet och serverat det i varsitt rymligt glas på fot. De smakar av och nickar förnöjda åt varandra. Småpratar, sörplar lite av vinet, småpratar och kysser då och då varandra kärleksfullt och hett. När det brunnit färdigt i kolbädden och det som finns kvar är en rykande rödorange bädd av het glöd förbereder sig Alexis på att grilla den fantastiskt marmorerade kalventrecote som de köpt på supermarketen i Supetar. Den kommer att ha

fått vila under ett par timmar i en marinad av olja, vitt vin, lime, några slarvigt krossade färska tomater, något av färsklökens blast, salt och någon matsked med traktens honung. Redo att låta sig halstras för några fräsande ögonblick på grillens rostfria galler. Alexis fullbordar köttets sista resa med att försiktigt placera de två väl tilltagna bitarna på grillen. Några sekunder senare noteras lustfyllt en fantastisk dos av en obeskrivligt aromatisk doft från hastigt upphettat kött som släpper makliga mängder av sin marinad ner på den heta kolbädden. Tillsammans lindar snart dessa komponenter in den närmaste omgivningen i en eteriskt rusig upplevelse, av livet när det är som bäst.

Alexis glider in i lägenhetens kök iklädd bara en nödortfikt slutet badrock och Adams för stora sandaler. Hasandes med fötterna i marken för att inte förlora skodonen. Adam tar över ansvaret för grillningen och kommer stå där vid hettan och småle lite för sig själv åt sin älskade livskamrat. Efter en kort stund kommer Alexis tillbaka. I ena handen har han ett uppläggningsfat fyllt med potatisklyftor kryddade endast med salt och kummin, ugnsbakade i gasugnen tillsammans med riklig mängd olja av oliv. I andra handen en frikostigt fylld skål av obränd lera innehållande grönsaker och färska kryddor. Den peppriga ljusgröna paprikan i halvor, rodnande tomat, vitlök, skivad färsklök i tunna ringar, äggplanta i desto tjockare skivor, kvistar av färsk basilika och rosmarin. Lerskålen blötlagd och ganska mörk i sin tegelröda färg. Alexis låter fatet med potatis landa på bordet och räcker därefter grönsaksskålen till Adam, som tar emot den med ett brett leende och ställer den på grillgallret bredvid köttet som han passar på att vända i samma veva. Han greppar buketten av den färska basilikan ur grönsaksskålen och bryter den hastigt i mindre delar och kramar den så att den saftar sig och breder sedan ut den gråtande basilikan över de två heta köttskivornas ovansida. Om det doftade gott om kalvköttet innan, är det inget mot vad det kommer göra nu. Alexis himlar förmodligen med

Kapitel 15

I BYN DOL, på norra sidan av ön finns en restaurang helt i Adams och Alexis smak. Taverna om man ska vara noga. Efter att igår kväll ägnat sig åt besök i storstaden Split på fastlandet, har de ikväll istället förflyttat sig med den hyrda Ford Fiestan, från lägenheten i Bobovisča, till en helt annan värld, känns det som.

När de vikit av från den småskaliga huvudleden på norra sidan av ön och tagit in på den smala vägen mot Dol och den slingrat sig fram i cirka två kilometer, möts de av en byhåla i vilken det verkar som om tiden gjort på stället marsch i under hundratals år. Utmed sträckningen fram till byn passerar man mindre vinodlingar, blandat med dito oliv. Det är kargt och torrt och man får se upp för att inte köra över någon bångstyrig åsna som lastad med druvor bestämt sig att parkera. Gärna mitt i vägen. Till förtret för åsnedrivande bonde med tunn käpp eller stav. Som gör vad han förmår för att övertala djuret att fortsätta transporten. Väl framme i byn slås man av hur gammalt allt är i den djupa dalgången.

Byggnader i sten, fåtaligt klättrande på bergssidorna som omger bygatan på bägge sidor. Byggda för mycket länge sedan och försöker man hitta nymodigheter här hör väl exempelvis en skraltig Skoda från åttiotalet till denna kategori. Det finns bara två tavernor att välja på i byn, men dessa två inrättningar är förmodligen en av de få anledningar som får turister att hitta hit. Och att komma tillbaka.

Adam fick tipset för några år sedan. Av hyresvärden som de

hyr lägenheten i Bobovisča av. Svensken Per Person, kallad Pelle. Som i sin strävan att segla jorden runt med sin sambo inte kom längre än till Kroatien och Brac. De tyckte inte de behövde segla längre för de hade ju hittat sitt paradiset. Pelle köpte snart ett par mindre fastigheter i Bobovisča och Milna, som ligger ett välrikat och mäktigt stenkast från varandra längst öns västra kustlinje. Han och sambon Lena levde nu på att hyra ut. Därtill var Pelle med i ett byggnadsprojekt som skulle säkra hans och Lenas försörjning i framtiden. Tillbaka till Sverige tänkte de sig nog aldrig igen, annat då än på korta besök till den enrumslägenhet som de envist hade kvar i sin ägo centralt beläget i Göteborg. När Adam vid en tidigare vistelse på ön bett om råd om något riktigt fint smultronställe hade Pelle tipsat om Dol.

– Vill du se något riktigt genuint så dra till Dol och kaka lamm på Toni's.

Konoba Toni u Dolu som tavernan egentligen heter var nu ett återkommande och kärt utflyktsmål vid Adams återkommande besök på Brac och Kroatien. Precis som Gradska Kavana Centrals i Split. Nu sitter han här igen och ser glatt på när Toni och hans äldsta son lekande lätt och med stor inlevelse serverar sina matgäster på tavernans uteservering. Tillbaka igen och med sin kärlek sittandes mitt emot sig, skinandes som en lycklig sol i den begynnande skymningen.

Alexis med kort mörk skäggstubb mot den kanelbruna solbrännan och med det nästan blåsvarta halvlånga håret som omger det klassiskt vackra och stillfulla ansiktet. Rak näsa och bruna ögon fulla och liv och glans. Som utforskande ser rakt in i Adams nordiskt blå. Kanske rent av rakt in i hans syndiga själ? Alexis böjer sig en aning fram över bordet, fortfarande med sin blick naglad vid Adams själ.

– Adam, jag tror inte du vet om hur vacker du är och hur in i helvete mycket jag älskar dig. Jag har aldrig varit lyckligare!

– Äsch, det är nog bara denna fantastiska kväll och omgiv-

Kapitel 21

ALEXIS KÖR FORDEN med Adam på passagerarsätet intill sig. Det går i sakta mak utmed den smala och gropiga vägen från Dol, ner till Postira. Där de ska ta vänster när de kommer ut på öns norra huvudled och följa den västerut. I mörkret ser han lyktan från Ellis och Linas vespa skaka omkring i backspeglarna bakom bilen. Det ser ut att gå en aning vingligt varför Alexis tar sig fram med stor försiktighet, den korta biten ner till den belysta och betydligt större vägen som först ska ta dem förbi byn Splitska, för att sedan passera öns enda supermarket värt namnet. Den ligger strax innan de passerar öns huvudort Supertar och det är här de brukar göra inköpen för att fylla på råvaror till hushållet i den hyrda lägenheten i Bobovisča.

När de nu kommer fram till rondellen i Supertar ser de ljuset från Split-färjan som är på väg att lägga till med sin last av bilar, människor och gods.

Alexis minns första gången han anlände till ön, för några år sedan. Adam hade redan Brac som ett av sina återkommande smultronställen i Europa och var relativt bekant med ön och dess företräden. Flygresan från Sverige hade den gången gått snabbt och lätt, men vid landningen på Splits flyplats blev det problem. Ett kraftigt åskväder hade passerat och lämnat turbulenta vindar efter sig. Eftersom Split ligger vid havsnivån, men med höga berg som reser sig innanför staden, bildas för flyget ofta oförmånliga vindar vid ostadig väderlek. När planet gick ner för landning

fanns inget som larmade om att det skulle bli problem att få ner kärran på backen. Adam satt och pekade ut de olika öarna för Alexis, talade om deras namn och karaktärer. Havet runtomkring öarna var ljusgrönt och skvallrade om sköna dopp och en avslappnad tillvaro vid strandkanten med en drink. Eller varför inte en kall öl tillsammans med den då relativt nyfunne pojkvännen Adam?

Planet girade in med en vänstersväng över land och under sig såg de delar av staden Split som bredde ut sig under dem. När landningsställena var utfällda och planet just skulle ta mark hände det oväntade.

Piloten tvingades i sista sekunden besluta avbryta landningen, dra på full gas och reglera klaffarna på vingarna i läge för att få full lyftkraft igen. Med ett öronbedövande dån kämpade maskinen sig åter upp i luftrummet och lagom till att Alexis kunde se landningsbanans ände under dem bar vingarna så pass att planet kunde stiga upp på sådan höjd att avståndet till marken ökade till hundratals meter. Samtidigt girade piloten planet kraftigt åt vänster ut mot över öar och hav. Allt gick på några korta sekunder och ingen ombord hann väl bli oroliga just när det hände. Väl ute över det grönskimrande havet igen började passagerarna reflektera över den oväntade händelsen. Adam tog Alexis hand och de tittade oroligt på varandra. Sedan försökte de se om besättningen ombord reagerade på något ovanligt vis, men de satt lugna kvar i sina stolar som de intagit för landning.

Planet låg fortfarande i kraftig vänstergir när kaptenen äntligen tog till orda och kunde meddela att han valt att avbryta landningen av säkerhetsskäl. Planet hade fått kraftiga kastvindar med sig i färdriktningen, vilket orsakar försämrad lyftkraft och som dessutom fått planet att dyka med nosen nedåt. I den situationen sa sig kaptenen ha tagit beslutet om att avbryta landningen. För att ta upp kärran på inflygningshöjd för ett nytt landningsförsök. En rutinsak. Passagerarna inklusive Adam och Alexis var nöjda

med kaptenens beslut och tyckte nog att det kändes bra att han tog det säkra före det osäkra.

Eftersom man fortfarande hade landningstillstånd skulle ett nytt försök göras omgående. Snart hade planet gjort en trehundra-sextiograders sväng och samtidigt stigit till nödvändig inflygningshöjd igen. Nytt försök. Samma sak igen. Men denna gång togs maskinen mycket hastigt upp på hög höjd, snabbare och brantare än vad Alexis någonsin upplevt under ganska frekvent flygande runt om i världen. Inte heller girade planet som förra gången, utan fortsatte i landningsbanans riktning ut över öppet hav i riktning mot Italiens östra kust. Split med omnejd försvann snabbt under och bakom dem. Nu bredde en viss oro ut sig bland passagerarna i planet och även Alexis och Adam viskade försiktigt till varandra om vad som egentligen kunde var problemet. Hade man inte fått ut landningsställen ordentligt? Var man på väg mot en flyplats med bättre möjligheter att undsätta passagerare och besättning vid en eventuell buklandning?

Det spred sig en ödesmättad stämning ombord och det var nästan tyst och inte många sa något. Några höll varandras händer, medan andra bara satt och tittade tomt framför sig. Någon knäppte sina händer till en stillsam bön, crewet kvar i sina säten. Det gick säkert en tio, tolv minuter innan det sprakade till i högtalarsystemet ombord igen och kaptenen kunde meddela att man bad om ursäkt för att han och hans medarbetare i cockpit inte kunnat lämna någon information tidigare. De hade nämligen haft fullt upp med att styra upp situationen, som bestod i att även andra landningsförsöket misslyckats, av samma skäl som det första. Problemet nu var att man i cockpit inte ansåg sig ha bränsle nog till hur många försök som helst. Samtidigt som fler plan flög in över Split för att landa på flygplatsen där. Det började alltså bli trångt i luftrummet över staden varför kontakter tagits med närliggande flygplatser. Som kunde tänkas ligga utanför det vädersystemet som orsakat de turbulenta kastvindarna som

åskvädret lämnat efter sig. Men på sådant avstånd att bränslet skulle räcka. Nu var man därför på väg mot Rimini på Italienska östkusten. Dit var det cirka en kvarts flygning ytterligare, innan man kunde gå ner för landning där.

Tjugo minuter senare stod planet på plattan. Med italiensk mark under sig istället för kroatisk. Men det var ingen som klagade, utan alla var nog glada att ha kommit ner helskinnade. Adam slog på sin mobil för att ringa Pelle på Brac för att tala om att en försening var på gång. Pelle, som lovat möta upp i rondellen vid Supetar berättade då att hans sambo, Lena, befann sig på samma flyg och att hon redan meddelat honom om situationen.

Klockan var nu runt åtta på kvällen och om det inte varit för omvägen om Rimini skulle Adam och Alexis vid det här laget fått sitt bagage och löst ut sin hyrbil på flygplatsen i Split. Planen var att de skulle tagit sig med hyrbilen, de två milen från flygplatsen, till hamnen i Split och hinna med niofärjan till Brac. Fyrtiofem minuter senare skulle färjan lagt till i Supetar och Pelle skulle ha lotsat dem från Supetar den tjugo minuter långa bilfärden till Bobovisča. Visserligen hade Adam varit på ön och i Bobovisča tidigare, men aldrig med hyrbil och därmed aldrig heller själv kört den aktuella sträckan. Särskilt inte i mörker.

Planets kapten kom snabbt, ut i kabinen och hyllades väl lite som en hjälte. Han sög i sig och kunde berätta att planet skulle tankas och att det nu skulle bli en stunds väntan tills väderrapporter kunde ge vid handen att det skulle löna sig att återvända mot Split igen. Det tog över två timmar och medan den tidsrymden passerade fick ingen lämna planet. Det blev snabbt kvavt och alltmer småirriterat bland passagerarna. Den ödmjuka stämningen från strax efter landning var som bortblåst och människor klagade på att man inte ens kunde få något att dricka från drinkvagnen. Särskilt den redan överförfriskade mannen i kakishorts och brunmönstrad hawaiiiskjorta, ett par stolsrader framför Adam och Alexis, utmärkte sig på denna punkt. Han hade sannerligen

inte åkt på semester för att drabbas av uttorkning och nu satt han här i en trång flygstol på ett av Scandjets plan och torkade som bara fan. Han hade inte ens nått rätt destination. Skandal!

Andra tog det hela med större fattning och passade på att läsa en god bok eller ta sig en tupplur. Eller povernap som det heter numera. Värst var det väl för dem med barn. Men på det hela taget var läget ändå under kontroll, när det åter igen sprakade till i högtalarna och den mallige flygplanskaptenen kunde meddela att man nu hade goda väderleksrapporter från Split samt tillstånd att lyfta om tio minuter. En hel flygplanslast av resenärer applåderade spontant och stämningen skiftade snabbt över åt det mer positiva hållet. Så fort planet hade kommit upp och fasten seatbelts-skylden slocknat fick hawaiiiskjortan och alla som ville köpa alkohol igen. Eller annat som önskades från serveringsvagnen, som nog sällan varit så populär.

När planet väl landade på Split Airports asfaltbana var klockan redan över elva, men bagaget levererades väldigt fort och när de kunde rycka sina väskor från bagagebandet konstaterade de via telefonkontakt med Pelle att de nog skulle hinna med sista färjan, den som gick en halvtimme efter midnatt. Pelles sambo Lena, som ingen av de två träffat tidigare kunde de inte lokalisera, men hon var alltså någon av kvinnorna i ankomsthallen. Tids nog skulle de få göra hennes bekantskap.

Nu satsade de på att snabbt få ut den bokade hyrbilen från Holiday Autos uthyrningsdisk som låg i terminalens södra del. Alldeles vid en av utgångarna mot den stora parkeringen utanför. Split Airport är en normalstor flygplats med Europeiska mått mätt och andades modern design och ordning och reda. Rent och snyggt. Glas och marmor. Liv och rörelse, även nu sent på kvällen. Vid disken för Holiday Autos hyrbilar blev de snabbt expedierade och en av uthyrningsföretagets medarbetare följde raskt med dem ut på parkeringen och hjälpte dem att hitta fram till rätt bil.

En Ford Fiesta av nyaste snitt, alltså en likadan som den som Alexis nu rattar igenom rondellen vid Supertar och med Lina och Ellis vinglande på sin vespa tätt bakom. Varför ändra på ett vinnande koncept, de trivs med bilmodellen och visst är också traditionens makt stor? Alexis tittar åt sidan mot passagerarplatsen och kan konstatera att Adam passat på att somna under den korta sträckan som avverkats mellan Dol och Supertar. När han svänger ut ur rondellen vid den andra utfarten, den som leder mot Bobovisča, fortsätter han sysselsätta sig med att minnas första gången han besökte ön.

Just här strax efter rondellen hade Pelle stått med sin röda Volvo 340 av äldre modell. Svenskregistrerad. Lena hade redan hunnit ta den korta promenaden från Jadrolinias färja upp till rondellen och när Adam och Alexis stannade till bakom Pelles röda klev Pelle och Lena ur och kom fram till Forden för att hälsa. Nu kände de tre som varit med på flyget igen varandra. Lena var en mörkhårig skönhet med halvlångt hår och snygg klädsel som bestod av en tunn vit kjol med en jeanskavaj över. High heels i svart skinn, som hon nu tagit av sig och bytt mot barfota.

På flyget och på flygplatsen hade både Adam och Alexis lagt märke till henne för hennes skönhet och smakfulla outfit. Efter att ha bytt några ord om flygförseningar och skräckfyllda landningsförsök satte de sig åter i sina fordon, och Pelle gasade på i kurs mot Bobovisča.

Den asfalterade vägen var kurvig, backig och slingrade sig fram genom landskapet som inte var lätt att urskilja i strålkastarljuset från bilarna, vars räckvidd utanför vägbanan var marginell. Alexis minns att det var fullmåne och därför låg ett blått skimmer över dem där de rullade fram genom landskapet. Månljusets trolska blåa skimmer reflekterades i olivlundar och över vinodlingar som dök upp allteftersom. Jorden var torr och gulröd och alla byggnader som dök upp utmed vägen var byggda i sten. Närmast Supertar var husen målade i ganska färg-

glada nyanser, men allteftersom man lämnade tätbebyggelsen blev fasaderna mer och mer färglösa och det mest iögonfallande för Alexis hade varit de små regelbundet strategiskt utplacerade sopcontainrarna i plåt som stod utmed väggkanten. Inte överdrivet pittoreskt kanske, men förmodligen ändamålsenligt.

De följde huvudleden och under sträckan passerades vägskyltar som skvallrade om byar som Alexis senare skulle lära känna som Mirca, Sutivan. Men vid hans första tripp mellan Supertar och Bobovisča förblev dessa endast representerade av strålkastar- och månbelysta anonyma vägskyltar. Han skulle så småningom bli mer välbekant med byarna på ön och lära sig älska dem.

Efter en kvart blinkade den röda Volvon för högersväng vid en avfart som man knappt kunde urskilja i det skumma ljuset, och det skulle senare visa sig att den inte heller var lättfunnen i dagsljus. Så fort de svängt av från huvudleden övergick vägen från att vara väg till två hjulspår i hårt och stenigt kalkgrus. De nästan vita hjulspåren snirklade sig fram som två bäckfåror, förbi höga stenmurar som skiljde vägen från en stor olivodling på höger sida om dem. Det skakade och knirrade i karrosen fast farten var låg och Forden hade svårt att följa Volvon i det karga landskapet.

Efter någon halvkilometer stannade Pelle Volvon och klev ur för att komma mot dem i strålkastarljuset. Adam vevade ner rutan på förarsidan och inväntade Pelle och hans budskap om vad som nu skulle hända. Hade det inte varit för att Adam tidigare varit på platsen skulle han nog undrat om de inte lurats in i ett bakhåll för att bli rånade, eller så. Men nu visste han ju bättre eftersom han kände till förhållandena gällande den sista biten fram till huset. Alexis hade däremot ett undrande ansiktsuttryck där han satt bredvid och förundrades över denna resa med flyg som inte kunde landa och vägar som inte var värda namnet. Adam hade medvetet låtit bli att berättat om husets

belägenhet i förhållande till infrastrukturen på ön, han ville låta Alexis bli förbluffad eller kanske rent av en aning förskräckt och överraskad över husets placering, och den sista vägsträckningen som ledde fram till det.

– Går det bra so far?

– Inga problem, kanske ska jag låta Alexis köra sista biten?

– Tror inte det. Bättre du som varit i huset tidigare tar det ansvaret.

Pelle och Adam log snett och Alexis såg än mer undrande ut än tidigare. Storögd kunde han se Pelle knalla tillbaka till den röda med Lena i.

– What 's up?

– Äh, du behöver inte vara orolig min kära Alexis, allt är under kontroll.

– Är det långt kvar? Jag menar, jag börjar faktiskt bli lite orolig för bilen. Särskilt som jag står för hyreskontraktet.

– Det hade varit bättre om du hyrt en Jeep, kan jag säga. Men lugn, bara lugn. Vi är snart framme.

Fast det var en bra bit efter midnatt var det varmt och fuktigt. Alexis vevade ner sidorutan vid sin plats för att få in lite nattluft och få omsätt lite av luften i kupén. Adam släppte på handbromsen och följde långsamt Pelle och Lena som efter bara något tiotal meter blinkade vänster och svängde in på en om möjligt ännu sämre och omöjlig väg. Om man nu kunde kalla den för väg över huvud taget? Kostig skulle passa bättre i sammanhanget. Nu skrapade enbuskar och andra barrväxter mot sidorna och Alexis förbannade sig själv för att han tecknat sig som hyrestagare i avtalet med Holiday Autos. Det skulle inte bli kul att lämna tillbaka bilen vid hemresan. Inte bara de repande grenarna störde Alexis, utan kanske än mer de stora stenar som låg i och mellan det som man med stor överdrift kunde kalla hjulspår. Adam hade rätt; det hade varit bättre med en fyrhjulsdriven terränggående Jeep.

Man kunde höra hur underredet skrapade mot underlaget och

bilen krängde ordentligt när den klättrade över stock och sten. Alexis satt passiv i sitt säte på passagerarsidan och höll i sig allt vad han kunde. Visst är det kul med terrängkörning, men då ska man ha rätt fordon för det. Inte en Ford Fiesta. Kanske mer då som den Volvo-Sugga som Alexis äger hemma på gården utanför Vetlanda. TP21an hade varit utmärkt för dessa förhållanden och det skulle till och med varit kul att tagit sig fram i den här terrängen med den gamla Suggan.

I det svala månljuset tog de sig ändå långsamt och skakigt fram något hundratal meter genom den ogästvänliga naturen med Fiestan. Plötsligt syntes havet uppenbara sig åt höger om dem. Inte nära, utan på avstånd. Vattnet glittrade av månstälarna som kastades hit och dit av den lugna sjöns ändå böljande yta. En stilla bris låg över området men det var inget som märktes inne i kupén, där Adam hänsynslöst och svettigt rattade fram den silvergrå Forden med kraftig och nästan desperat rattföring. De befann sig fortfarande en bit från vattnet, både i längdled och höjdled. Men utsikten ut över havet var bedårande. Men bara ett kort ögonblick såg de vattnet innan en dunge med tallar svepte sig kring dem och vägen övergick i någon slags betongbeläggning. Pelle stannade framför dem, klev ur bilen och kom fram till Adams sida av hyrbilen.

– Allt ok?

– Ja, då. Inga problem.

– Du vet att det är lite knixigt sista biten ner mot huset, så det går bra att parkera här i dungen om ni hellre vill det. Men då får vi bära packningen sista biten.

– Jag kör. Det ska nog funka, eller vad säger du Alexis?

Adam vände sig mot sin vän som såg överraskad och frågande ut.

– Kan det bli värre än så här, menar ni?

Adam skrattade till lite åt Alexis uttalade oro, men lugnade honom.

– Det är ingen fara. Vi är nära nu, men det är lite brant och trångt sista biten ner till huset. Jag för min del kör hellre ner och slipper kånka packning. Vad säger du?

– Gör som du vill, du vet ju bäst eftersom du varit här förr.

Adam vände sig mot Pelle som stod och avvaktade deras beslut, vilket han fick i form av en nick från Adam. Pelle gjorde tummen upp.

– Alright, lets go.

Underlaget var nu mycket bättre i form av räfflad betong. Men när sällskapet kommit ur talledgen blev vägen mycket brant och mitt i detta branta rullgrusbelagda parti svängde den skarpt vänster. Alexis kände det nästan som om hela ekipaget stod på högkant, när Adam trots den låga farten måste sätta fullt tryck på bromspedalen för att inte bilen skulle hamna i trädgården till den fastighet som nu dök upp rakt nedanför dem. Med en nivåskillnad på ett par meter mellan vägytan av räfflad betong och trädgården. Inga stora marginaler, tänkte Alexis, innan deras framfart om möjligt blev ännu brantare. Framför sig hade de Pelles ilska bromsljus som brann som en röd sol inför dem i mörkret. Det gnisslade i bromsarna och de såg Pelles röda Volvo kränga höger, in på en nästan obefintlig avfart mitt i det brantaste av backen. Det så ut som att hans ekipage för ett ögonblick skulle välta över och lägga sig på karossens vänstersida. Men bara nästan. Nu var det Adams tur att göra manövern. Så fort han släppte på bromsen drog bilen iväg av egen kraft så Adam intervallbromsade. Med små korta ryck hoppade Forden fram de sista metrarna tills det var dags att göra högersvängen. I svängen låg en del grus som rivits ut på betongen av tidigare ekipage och precis mitt i svängen, som i det närmaste var över nittio grader i vinkel, började bilen glida på gruset. Alexis uppfattade ett par kraftiga trädstammar längre fram i mörkret som han tänkte kunde ta emot dem om de gled av vägbanan, ner för slänten. Brant var det, och det skulle bli en rejäl vurpa innan de skulle nå fram till stammarnas mothåll.

Det skulle också bli rejäla bucklor på deras hyrbil. Alexis tog sig åt huvudet och blundade. När han tittade upp igen, såg han Pelle och Lena lämna sin parkerade bil för att lasta ur Lenas väskor ur bagaget. Adam rullade fram de sista metrarna och stannade med ett ryck några meter bakom Volvon.

– Framme! Vad sägs?

Alexis gnuggade sig i ögonen för att få synskärpan tillbaka i det fattiga ljuset, som nu alltså bara utgjordes av månens violetta sken. Framför sig såg han Pelle och Lena lasta ur väskor ur bilen. Framför Volvon slutade vägen tvärt med en låg grind som skiljde vägen från tomtmarken kring ett stenhus i tre våningar och med utsikt över en havsvik som för kvällen badade i fantastiskt månsken i den ljumma septembernatten. Huset hade bortanför grinden ett stor stensatt solterrass utanför entrén. Omgiven av apelsin- och limeträd, fikonbuskar och kiwi. Tunga frukter kunde antydias i skuggorna. Det doftade utomlands genom öppna sidorutor.

– Är det huset vi ska bo i?

Alexis var fortfarande skakig, men pekade mot huset med solterrass. Det var den enda byggnaden han kunde se framför sig.

– Nej, det där är grannhuset. Vårt är däruppe.

Alexis vände sin uppmärksamhet i Adams pekfingers längdriktning. Från passagerarsätet såg han först bara en manshög stenvmur. Men lutade sig fram en aning såg han huset ovanför muren, skymtande bakom lummiga fruktträd. Ett stenkast upp i berget, som sluttade ner mot havet, tjugo, trettio meter nedanför dem. Kalkstensfasad, gröna fönsterluckor och terrasser på alla tre våningarna, med smala pelare som bar upp taktegelklädda soltak över delar av dem. Som skydd mot solens skarpa sken när den står som högst på dagen och bör undvikas för blek hud. Adam öppnade förardörren och rundade bilens bakparti för att få ur väskorna ur bilen och komma upp i lägenheten så fort som möjligt. Alexis spanade ut över viken, såg fullmånen spegla sig

i det stilla vattnet. Han uppmärksammade också att det utanför den öppna bildörren på förarsidan bara fanns någon halvmeter till godo, innan muren som håller upp vägen stupar flera meter rakt ner. Inga skyddsräcken minsann, och till höger om bilen den manshöga muren upp mot huset på ett avstånd av bara ett par meter från bilens passagerarsida. Han insåg i det ögonblicket att det omöjligt skulle gå att vända en bil på den ytan. Han öppnade dörren på sin sida, satte ner fötterna på utsidan och visslade till för att fånga Adams uppmärksamhet under göromålen med att packa ur där bak.

– Du, Adam. Slutar vägen här?

– Ja.

– Ok, var parkerar man då?

– Inga problem, när vi packat ur parkerar vi så nära kanten som det går och kliver ut på passagerarsidan. Då kan man komma förbi varandras bilar, vilket ju är bra. Särskilt som grannen ska in eller ut med någon av sina två.

– Adam, allvarligt. Hur kommer man härifrån med bilen, det går ju inte att vända?

Adam ställde ner två väskor vid hålet i muren där trappan började som vette upp mot huset. Han vände sig glatt leende mot sin pojkvän, han som en aning blek satt kvar på sitt passagerarsäte i bilen. Bägge benen utanför och med sandalerna tungt vilande i det knastertorra gruset. Adam sprack ut i ett brett leende.

– Man backar helt enkelt!